

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XX. Pergit recensere alios eventus, pro nostra instructione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

Volui idcirco statim dicere coronam, cui attributas habeo Indulgentias, atque has ipsi applicare, verum subito vidi Dominum, qui mihi modo quodam gravissimo signum dedit, acsi (ut more nostro ruditer loquar) imponeret labijs digitum, indicando mihi, ne sic orarem, eo quod nollet, ut tunc uterer Indulgentijs, sed tantum illi animæ applicarem preces communes modo consveto Ecclesiæ.

Postea decimâ septimâ Decembris mihi, nihil tale cogitanti, hæc afflicta anima rursus comparuit, & quamvis illam internoverim, non tamen plenè, quia habebat faciem obfuscata obscurâ quadam umbrâ, quasi vultum manu obtexisset. Allocuta me est, & interrogavi ipsam, quænam esset? Non me novisti? aiebat, & cum eam velut umbram abstulisset è vultu, ut mihi totus appareret, respondi: Itâ, Anima, jam te optimè nosco. Scito, dicebat illa, gravissimas esse pœnas, quas sustineo, & sententiam hæcenus perseverare in suo vigore, ut durent septennio. Obsecro te per ipsum Deum, & per magnam meam æstimationem tuî, ingensque desiderium, quod in vita habui tibi gratificandi, ut me commendes eidem magno Domino, illiûque roges, ut mei misereatur, qui ideo quod mea severitas nō fuerit miserta peccatorum pœnitentium, neque ipsis sum

compassus, iustissimè patior hæc tormenta. Promisi ei prorsus ex animo, me id facturam, dixiq; illi: Anima, esto bono animo, & confortare in Domino, licet enim sit verum, te nunc tam multum pati, finietur id tamen, & frueris Deo in æternis. Locuta sum ipsi alia huiusmodi, quia mihi inde videbatur percipere solatium. Postquam abivit, confugi denuo ad Deum, & rogavi illum quàm optimè potui, ut mideretur animæ in tantis constitutæ angustijs. Divina Majestas autem, quasi interrumpendo meas preces, mihi dixit: Magna, judicia mea sunt altissima & arcandissima, atque Iustitia mea non minus sum obtinet locum, quàm Misericordia. Ora pro ipso more usitato, quo solet orari pro animabus Purgatorij. Ergone, replicavi ego, mi Domine, tot Missæ, quæ pro eo fuerunt dictæ, & sanguis tuus, qui illi fuit applicatus, non sufficiunt? Dico tibi, respondit Dominus, quod longè graves toleraret pœnas, nisi id factum fuisset. Hoc mihi evenit. Nihilominus spero, Deum miserturum hujus animæ. Atque per Dei misericordiam his festis Natalitijs, quibus pro illa oravi, intellexi, multum esse mitigatas pœnas, quas patitur.

Deus ipsam penitus liberet.

Amen, amen.

(H)

CAPUT XX.

Pergit recensere alios eventus, pro nostra instructione.

B

Ene suspicor fore, ut lecturo primum eventum ex his, quos hoc capite refero, tam accidat difficile, intelligere modum peracti martyrij, de quo in eo agitur, quam accidit nonnullis viris doctis, qui illum legerunt: neque est mirum, quia ipsimet Venerabili Marinæ, sicuti mox videbimus, hæc visio non videbatur tam facilis, quàm alia. Quia tamen eam Deus certam reddidit de illius veritate, & obligavit, ut ipsam cum reliquis recenseret, quamvis æterna sua sapientia refer-

veris significationem eorum, quæ fuerint symbolica, si quid hic symbolicè est gestum, proposuit saltem exemplum, ex quo disceremus placere Deo eos, qui zelo Catholico pugnant contra Anglos. Describitur à Venerabili Marina factum hoc modo.

Undecimâ Octobris, anno sexcentesimo vigesimo septimo, dum consuevit vacare orationi, sui spiritui præsens matre ejusdam maris, ubi congregate multi homines. Ex una parte pugnant nonnulli Catholici, inter quos præcipue eminerunt duo Juvenes Hispani, contra

centum propè extraneos, & hæreticos. Vicerunt Catholici, & interfecerunt omnes suos adversarios. Hæc visio me in summam rapuit admirationem: subito enim vidi illos duos Juvenes profuissse strictis & cruentis ensibus, velut fugientes, & non videbam cur, aut quemnam fugerent. Progressi sunt intra continentem per præruptos montes, quærentes viam, quam non inveniabant. Paulò post inciderunt in eremitorium, quò ingressi salutaverunt quendam sanctum Eremitam ibi morantem. Ab isto acceperunt solatium, & rogaverunt illum, ut ipsis monstraret viam, quâ possent pervenire ad regionem habitatam. Sanctus Eremita ijs dixit, ut pergerent ad certum locum, quem illis indicavit, quòdque in via essent reperturi duos Angelos Dei, futuros ipsorum duces. Juvenes obsequentes discesserunt, & obviaverunt duobus Angelis, qui illos duxerunt ad conspectum Divinæ Majestatis, à qua tum ipsis audi vi dici: Srenui nationis Hispanicæ heroës, gessistis vos præclarissimè, & placet mihi factum vestrum; polliceor vobis, concedendam vobis à me in hac vita coronam martyrij, quòd tam egregiè pugnaveritis. Duo illi milites fuerunt ob gratiam promissam valde exhilarati, & magnas egerunt Deo gratias, atq; subito cœperunt exardescere desiderijs subeundi martyrij pro suo Deo, & expectaverunt cum gaudio tyrannum, à quo se existimabant perimendos. Tum Angeli, qui illos eousque fuerant comitati, ipsos duxerunt per quendam montem, ubi inciderunt in alios duos Angelos sibi obviam venientes. Statim priores duo Angeli, suum singuli militem à tergo complexi, obversis vultibus ad Angelos de novo accedentes, eos detinuerunt. Isti suavissimè & subtilissimè, ac si inciderent venam, pupugerunt guttura Juvenum, eisdemq; jugulaverunt. Vidi animas ipsorum evolantes ad cælum, & corpora ab Angelis fuisse in decenti quodam loco sepulta. Id mihi absque dubio fuit repræsentatum: quamvis autem mihi optimè essem præfens, prorsusque vigil, venit mihi nihilominus in mentem, essetne somnium, an

mea imaginatio, & existimo me conclusisse, esse omnino imaginationem, ideòq; à me non debere æstimari, neque recenseri. Quando tamen meus Confessarius advenit, intellexi à Deo, esse verum, quod fuerat actum; eâ claritate, ut adverterem me teneri, ad id ipsi referendum. Quinam fuerint hi duo Juvenes Hispani, & ubinam fuissent terrarum, Deus mihi non explicuit. Ipse sit benedictus.

Clariora, ideòque magis proficua sunt alia exempla, quæ modo referam, & Virgo nobis sequentem in modum descripta reliquit. Loquitur de mense Aprilis anni millesimi sexcentissimi vigesima octavi.

Nuper, ex quibusdam mei morbi occasionibus, incepti naturaliter dolere, quòd carcerem meâ sanctâ sociâ Marina de Hernandez, cujus vices non possunt supplere aliæ, quæ licet magnâ sint præditæ charitate, non habent tamen ita exploratas meas miseras. Interea mihi ipsa comparuit, indicans vultu admirabilem gloriam, in qua illam aliàs vidi. Dum ad me valde hilaris & læta veniret, dixit mihi: Mea Domina, & Mater mea, ecce me, impera mihi; quia omnia faciam. Bene habet, Anima sancta, respondi ego, sed tuus status jam est diversus, non pores facere, quod antehac faciebas. Flebat penes me una sociarum ante lectû, exhibens mihi quoddam officium charitatis, non videndo, neque audiendo, quid ego cum hac sancta Anima agerem, quæ tum subjunxit: Imò verò ego ad te accedo, quia non occupo locum, neque me quisquam potest impedire. Et appropinquans mihi, absque ullo impedimento, me est amplexata, ac apprehendit meas manus, sicut consueverat vivens, illâsque attraxit, quemadmodum erat solita, dum cogeret tolerare contractionem nervorum, cum acri dolore, quâ ipsam affectionem tum patiebar. Quando ita, magno affluens solatio & gaudio, cum ipsa conversabar, vidi truculentissimum dæmonem transeuntem per meum cubiculum (hæc autem sancta Anima, auditore strepitu, vertit caput, tanquam visura, quid fieret) qui est ulterius, & celeritè progressus: vidi verò, quòd in quodam

dam campo occurrerit pauperi femina, prolixum gerenti peplum, quam ego non agnovi. Invasit illam, ac impetivit calcibus, & raptavit pessimè eam tractando, statimque aufugit, & se præcipitavit in infernum. Verùm advenerunt derepente alij multi diaboli, qui injicientes ipsius collo funem, eandem denuò raptaverunt, donec præcipitatum secum sepelirent in inferno. Intellexi esse quandam malam feminam sagam. Tunc mihi sancta Anima, quæ apud me erat, dixit: Multa hoc tempore committuntur in mundo talia peccata: commenda id, mea Mater, Deo, ut medeatur tam gravi malo; & promittens mihi, quòd me frequenter esset visitatura, à me discessit.

Feriâ tertiâ, undecimâ die Aprilis, hoc eodem anno sexcentesimo vigesimo octavo, post mediam noctem indormivi, & cum dormirem, inveni me admirabiliter præsentem in Conventu Sanctæ Crucis hujus urbis, in cella Dominæ Aloysiæ de Guzman moribundæ. Vidi cellam valde resplendentem, ut esset similis cælo, & in ea multos Angelos, unâque duos elegantissimos currus peniles, qui apparebant esse constructi ex lucidissimo auro. Interrogavi tum illos: Domini cur adestis cum his curribus? Ut vehamus, responderunt mihi, animam cujusdam personæ, quæ nunc moritur, ad conspectum Divinæ Majestatis. Intellexi, esse animam hujus Dominæ, famulæ Dei. Quare verò, instabam, adducitis duos currus? Uno, agebant, vehetur ista anima, & alter non abibit vacuus, quia nos ego vehemur, comitantes ipsam. Tunc evigilavi, & finitum fuit spectaculum, quod mihi Dominus inter dormiendum exhibuerat. Quanquam autem non viderim avehi illam animam, saltè tamen mihi firmissimè persuasi, probabilissimè salvandam.

Sequenti postea feriâ secundâ, decimâ septimâ ejusdem mensis, mihi Deus ostendit, quamvis vehementer repugnanti (invalescentibus enim meis timoribus, quidquid est extraordinarium illos auget, & refugio, quantum in me est, omnem visionem, donec me Dominus suaviter adi-

gat) ostendit mihi, inquam, istam benedictam animam necdum esse in cælo, sed in quodam Purgatorio, quod non erat aliud, quàm privatio visionis Dei. Compulit me Deus tribus quatuorve vicibus, ut huc animum adverterem, ac deinde mihi dixit: Nunc, Marina, nihil à me pete, quia inde non aliter exibit, quàm secundum ordinarium cursum meæ divinæ dispositionis. Ex benignissimo illo modo, quo mihi Dominus hæc verba dixit, statim intellexi, nihil ipsum magis cupere, quàm ut illum pro ea rogarem. Sic benedictus! Unde ei dixi: Verè Domine debes mihi ignoscere, necesse enim est, ut ipsi subveniam. Atque ita eodem die pro illa obtuli meam sacram Communionem. Mansit per aliquot dies taliter constituta, & semper ipsam video in eadem specie: postea non fuit amplius à me visa, & exultimo illam jam frui Deo. Intellexi ex Divina Majestate, causam talis Purgatorij fuisse, quòd optaverit obtinere facultatem proficiscendi ad aliquot dies Madritum, ut inviseret suos Dominos consanguineos. Licet verò, petito consilio à personis spiritualibus, quid sibi hac in re agendum foret, atque accepto ab ijs responso, non adesse urgentem causam, ob quam ejusmodi persona egrederetur ex Conventu, tamen ad paucos dies, tamen in eo, juxta ipsius institutum, non observetur tam stricta clausura, ac quieverit consilio, & non fuerit illuc profecta; nihilominus natura muneris suo functa est, permistæque se tumulum abripi à dolore, quem propterea sensit. Intellexi præterea, quàm agere fecerit Deus, quòd animæ Religiosæ, quæ se ipsi desponsaverunt, aspirent ad hujusmodi relaxationes, etiamsi ab illis abest gravis culpa.

In festo Resurrectionis manè, viginti tertiâ dicti mensis, eodem anno, postquam mihi Deus præstitisset quandam gratiam, alibi à me relatam, dignati me sunt interfere Sancti Patriarchæ Ordinum Religiosorum. Erant gloriosissimi Sanctus Benedictus, S. Augustinus, S. Dominicus, & Franciscus Assisiensis, & S. Ignatius de Loyola. Beatus Sanctus Dominicus mihi

nomine omnium est apprecatus felix Pascha, ac deinde S. Benedictus gravissimam suavitatem dixit: Ita; quasi approbando, quod alter Sanctus dixerat, & subjunxit: Precare quoque nomine nostro felix Pascha nostris filiis, & amicis, ac illis, quos tu novisti. Vidi etiam ibi Sanctum Patrem Ludovicum de Ponte, quanquam longius distantem, qui me non est allocutus. Petivi ab his Sanctis gratiam, pro quibusdam ipsorum filiis, qui se mihi singulariter commendaverant; praefertim autem sui memor cujusdam Religiosi ex Ordine Sancti Francisci, qui ex vulnere laesum habet caput, & dixi Sancto: Sancte Pater, roga Deum, ut sanet tuum filium. Bene intellexit Sanctus, pro quo intercederem, & dixit mihi tanquam suboffensus: Quomodo? iste non est meus filius. Adverte, quosvis Religiosos, non perseverantes in prima sua vocatione, & mutantem habitum, non habeo pro filiis, neque ipsi sunt mei legitimi filii. Post hoc Sancti mihi valedixerunt. Semper a Deo intellexi, quam male agant, qui relicta sua prima vocatione transeunt ad aliam Religionem: nam vel non evadunt meliores, vel dubiam reddunt suam salutem. Egerrime fert Divina Majestas has mutationes. Deus sit benedictus.

Notetur hoc exemplum, & ponderentur verba huius famula Dei. Quamvis enim ista regula universalis, non secus ac aliae, aliquam patiatur exceptionem, habeatque Seraphicus Pater inter charissimos, maximeque legitimos filios, S. Antonium de Padua, qui ex Ordine Canoniorum Regularium transiit ad ipsius Religionem; casus tamen hic est prorsus singularis, & inspiratus ab ipso Deo, quod comprobavit effectus, spectatis circumstantiis temporis & personae, quae ad maiorem Dei gloriam prudentissimè quarebat suam maiorem perfectionem. Mutationes, quomodo communiter fiunt, omnium experientia constat, oriri ex tentationibus, & ab his vinci quasdam naturas vel vanè leves, vel occultè ambiciofas, aut nimis deditas commoditatibus, aut obnoxias immoderate cuidam melancholia. Ego saltem neminem novi, qui non praeberit indicia, quod non abruerit, ut se spiritu in alia

Religione renovaret, & qui mores mutaverit in melius, mutando habitum.

Visio, quam nunc adferam, etsi non contineat historiam, de ullis specialibus personis, continet nihilominus miram doctrinam moralem, pro morum generatim reformatione, plurimumque facit ad praesens argumentum. Describitur fuscè à Venerabili Marina his verbis.

Die Sabbathi, vigesima sexta Octobris, huius anni sexcentissimi viginti quinti, dum versarer, sicut alias, coram Deo, fuerunt in mea anima excitati varij affectus, quorum vi abrepta incepti conqueri, ac dicere: Eheu Domine, cheu Domine! quod frequenter iterabam; cumque hunc in modum conquerer, dixi Divinae Majestati multa profecta ex mei ipsius cognitione, quae perspiciebam meos defectus, & miseriam, atque ex meis desiderijs ipsi placendi, & implendae in omnibus sanctissimae ejusdem voluntatis. Interrogavit me tum Dominus: Quid habes, Anima? quid vis? Tu id scis, mi Domine, respondi ego, tu id scis melius. Ego scio, non reperiri ullam in mundo animam peiorem meam, meque ream esse multorum peccatorum, superbiae, & aliorum, quae omnia recensui, & conclusi: Ista sunt mea peccata, Domine, qui bene scis, me eorum esse ream. Divina Majestas magnam indicando benignitatem mihi dixit: Non est ita. Licet verò mihi hoc dictum quadantenus attulerit solatium, aliunde tamen effecit, ut penitus me ipsam agnoscerem, & proprium meum nihilum adeò clarè, ut quodammodo disperirem. Dominus subjunxit: Veni nunc mecum, & quiesces. Nequaquam, mi Domine, respondi: non est enim tempus deliciarum. Sic me Divina Majestas modicum reliquit, dum ego perseverarem in aestu meorum affectuum. Postea mihi rursus dixit: Veni mecum; ita ut non potuerim repugnare. Quando enim Divina Majestas vult, tum quod dicit, etiam facit, neque est in potestate animae, ut illi resistat. Duxit me igitur secum, nec scio, quomodo id explicem, quia opinione mea ibam in Deo, & Deus in me.

Con-

Conscendimus quasdam scalas, quæ habebant suos flexus & interstitia, atque per intervalla elegantissimas turres. Postquam autem quinque ex his præterivissemus, pervenimus ad pulcherrimam, cujus apex pertingebat ad altitudinem cœli. Hic substitimus, & vidi ex medio hujus turris procedentem scalam altam, erectam, & arduam ascensu, multum tamen speciosam, & colore præditam cœli, pertingentem usque ad portas cœlestis Patriæ. Per illam descendebant multi Angeli, qui ingredienti turrim, peragebant intra eandem sua negotia, ac deinde denuò ascende-
bant, ideòque dicta scala erat semper plena Angelis, quorum alij descendebant, & alij ascende-
bant.

Dum id spectarem, vidi exeuntes ex ea turri quatuor aut quinque animas, tam formosas & splendidas, ut singulæ reluce-
rent pulchrius, quàm duo simul juncti so-
les. Hæ cum comitatu multorum Ange-
lorum in momento ascenderunt per illam
scalam, & intraverunt cœlum. Vidi pos-
tea aliam scalam procedentem ex eodem
loco, ac descendantem usque ad centrum
terræ, ad quendam locum, unde erumpe-
bant tam tremendi & luctuosi clamores,
ut valde affligerint meam animam. Au-
diebantur confusi ejulatus, mugitus, & u-
lulatus tanquam furentium bestiarum, vi-
vaciter significantes miseriam ac tormen-
ta, quæ ibi sustinebantur. In alia parte di-
ctæ turris vidi aliam scalam, quam vis non
tam profundè porrectam, quàm fuit illa,
de qua nunc sum locuta, pertingentem ad
quendam locum, ex quo prodibant voces
lugubres, anxia suspiria, quasi desideran-
tium egredi ex eo arcto & rigido car-
cere.

Hæc omnia contemplabar consistens
ad infimum gradum scalæ, tendentis ex
hac magna turri ad cœlum, atque tum
mihi ij Sancti Angeli, qui per illam com-
meabant, dixerunt, an vellem eò ascende-
re? Non, Domini, respondi, non possum
ascendere. Si vis, ajebant, nos te facile
ducemus. Non potero ascendere, repli-
cui ego, quia illæ animæ, quæ ascenderunt,
jam erant spoliatæ mortalitate, quâ ego

sum vestita: hucusque enim dego in vita
mortalis. Nihil refert, dixerunt ipsi, dum-
modo velis, ducemus te sursum. Saltem,
respondi, si mihi ascendendum est, non
potero in hoc indumento: necesse erit de-
ponere vestes veteres, & induere novas.
Simul ac protuli, fui induta, sicut alias,
albâ tunicâ, & cooperuerunt me velo ce-
ruleo, ducentésq; me per scalam, introdu-
xerunt in eam cœlestem Civitatem. Ibi
me prostraverunt coram Beatissima Tri-
nitate, & sentiebam me esse velut fatiga-
tam, ac destitutam viribus, sustentantibus
me Angelis, ac si essem fessa laborioso quo-
piam exercitio. Tum Dominus me intra-
ens se convertit ad Angelos, & interroga-
vit illos: Quæ est ista creatura? atque su-
bitò rursus me aspiciens, accommodando
se nostro loquendi modo, sic dixit: Jam
illam novi. Ego adverti me habere signa
in pedibus, manibus, ac latere, quæ mihi
Dominus impresserat, & vidi in meo pe-
ctore vulnus mihi nuper infictum à my-
stica sagitta, unâque rubram crucem, quâ
me Divina Majestas sacratissimo suo digi-
to signaverat, evehendo me quodammo-
do ad dignitatem Equestrem, ob hæc,
quos alibi adnotavi. Videbar multo verò
ibi tota cum corpore & anima exultare,
idémque mihi etiamnum videtur. Deus
novit, an se ita res habuerit. Jussit me Do-
minus quiescere, & considerare ea, quæ
reperiuntur in illa cœlesti Civitate. Mox
mihi per speciale lumen, juxta meum mo-
dum, communicavit visionem sui Divini
Essè. Post hoc statim Sacratissima Perso-
na Christi Domini nostri mihi dixit: Con-
templare nunc meam Sanctissimam Ma-
trem. Converti oculos animæ ad contem-
plandam illam præcellam Dominam, per
qua prodibant splendores tantæ gloriæ,
viderentur superare millenos Soles, adeo
ut diffundentibus se per totam eam bea-
titudinem, non potuerim videre cætera
Beatos, sicuti fit, dum præsentem Solem
contulantur stellæ. Deinde me jussit con-
templari Angelos, & vidi illos gloriose
spiritus, qui erant velut infiniti numero,
atque secundum proportionem pleiades
effabili Bono. Tandem vidi animas be-
nè

tas pulcherrimas, & felicissimas, ultra quam dici possit.

Postquam sum frui tam sublimi visione, Dominus mandavit Angelis, ut me reducerent ad meum angulum, & cum loquerentur cum Ejus Majestate, ac si ipsis, ut mihi videbatur, accideret difficilis modus, quo me possent reducere, magnus ille Dominus inclinando suam omnipotentiam magnitudinem ejus coeli, quin vel minimam sentirem agitationem, me reposuit in meo loco. Ibi me jam constitutam iterum Divina Majestas est allocuta dicendo: Quid tibi videtur de ijs, quas vidisti? scisne quid significent. Ego, licet nonnihil intellexerim, expectavi, ut mihi à Deo clarius explicarentur, qui mihi conservata suam benignitate dixit: Scala, per quas cœpisti ascendere, sunt via, quæ ex hac vita tenditur ad æternam. Quinque turres, quas pertransivisti, sunt quinque Sacramenta necessariò suscipienda. Magna verò illa turris, quam postea vidisti, est mea Ecclesia, ad quam Angeli descendunt, & in qua salutem procurant hominum, quorū aliqui tam bene meam gratiam utuntur, atque directione meorum divinarum inspirationum, ut excedentes ex hac vita subito evolent ad cœlum, qui tamen sunt pauci, uti vidisti. Scala descendens ad locum, unde animæ anhelantes aspirabant, ut liberarentur, quò fruere meo conspectu, tibi repræsentabat statum illarum, quæ sunt in Purgatorio. Alter denique locus, quò descendebatur per scalam penetrantem centrum terræ, & ubi tot manent animæ, sicut intellexisti, est infernus. Nihil mihi Divina Majestas dixit amplius, neque ego rescivi, an essent plures animæ Christianorum, quæ damnarentur, an verò quæ salvarentur: scivi tamen optimè ac vidi, esse paucissimas, quæ statim ascenderent ad cœlum, & multas morari in Purgatorio, plurimas autem cruciari in inferno.

Paulò post peractum hoc mysterium, conspexi quendam taurum insolite magnitudinis, procedentem cum terribili crudelitate & furia contra homines. Tantas, præter horribilem rabiem, ostentabat vires & robur, ut videretur, quemadmo-

Vita Mar. de Esob. Pars II.

dum meam animam repræsentabatur, unico calcium vel cornuum ictu everfurus mundum, si à Deo suam exercere permitteretur ferociam. Exhalabat per naves & os vapores venenatos, quibus inficiebat homines. Mea anima ipsum aspiciens vehementer affligebatur, timendo, & plurimum dolendo ob stragem, quam esset illaturus, quando repente vidi magnam turmam Angelorum, qui illi obviam procedebant armati, & prohibebant transitum. Fui valde recreata, dixique intra me: Ah benedictus sit Deus, qui huic malo providit de remedio! Nunc videbis infernalis tauri, qualiter tecum sit procedendum, atque si adest meus Dominus Archangelus Sanctus Michael, ipse te tractabit pro eo ac mereris. Interea illum sunt aggressi Sancti Angeli, & is vicissim ipsos, tantumque potuit, ut denique petrumperet turmam, & elaberetur ex eorum manibus. Currebat notabili celeritate, horribiliter boando, majore furiam & animositate, quam initio; præferebat, quòd omnia absque mora vellet pessumdare. Tum prodixit alia turma Angelorum, qui erant prioribus fortiores & promptiores. Conspecto hoc novo succursu videbatur mea anima exhilarari, & respirare. Hi itaque cinxerunt taurum, & ceperunt illum impetere, concidendo multis gladiatorum ictibus ejus faciem, multaque ipsi alia vulnera toto corpore infligendo. Taurus exacerbabatur magis, & strenuè se defendebat, magnòque animo utrinque confgebatur: tandem autem etiam hac vice taurus evasit arma hujus cœlestis turmae. Benedicatur & laudetur Deus in æternum. Amen.

Progressus est ad quendam campum torvissimè intuens, tremendè boans, & currens effusissimè, donec perveniret ad exiguum quoddam templum, quod ibi erat. Vidi intus Sacerdotem celebrantem Sacrificium Missæ, & hoc sacram hostiam atrollente introspicientem per portam taurum, dum autem videret, quid ageretur, corruentem, quasi violentè prostratus esset: quod ego meditabunda considerabam, dicebamque in animo: Quid fiet?

P P

fiet? Hæc maledicta bestia non adorat, neq; sponte veneratur meum Dominum. Quidli verò exangvis corrueat, & expiraverit? Dum hoc dubium discuterem, conspexi ingentem catervam diabolorum, qui ad illum venerunt, millenis ipsum onerantes convicijs, & exprobrantes ei ipsius inertiam. Trahebant eundem alij hæc, alij illac raptando, usquedum omnes à terra absorpti disparuerunt.

Allocutus me est tum Dominus, & dixit mihi: Jam vidisti, quid agatur. Intellege verò hanc esse crudelitatem, quâ dia-

bolus persequitur homines: ipsorum negligentia & mala dispositio facit, ut Sanctorum meorum Angelorum auxilium secundum se potentissimum, quod ipsi frequentius præsto, careat effectu, & hostis infernalis adversus illorum animas prævaleat. Pro amoliendis his damnis nullum melius aut majus reperitur remedium, quàm usus Sacramentorum, præsertim sacræ Eucharistiæ. Hoc tibi fuit significatum, quòd videris taurum coram ea prostratum. Sit idem Dominus milles benedictus. Amen.

CAPUT XXI.

Alia, quæ illi in diversis materijs, semper autem doctrinam moralem concernentibus, agenti cum Deo evenerunt.

Eiusdem anni, sexcentesimo vigesimo quinti, sunt duo sequentia scripta. Prius pertinet ad finem Octobris, & alterum ad medium Novembris. Adjungam alia non multò posteriora, tametsi certum tempus ignorem. Virgo sic ait.

Considerabam coram Deo meam propriam miseriā, & foetidum hoc lutum, ex quo sum compacta, atque audiebam Divinam Majestatem mihi dicentem, ut secum abirem ad amovendum in certo loco grandem terræ cumulum. Mea anima est mirata illud mandatum, & acsi à me non fuisset intellectum, resumpsi meum exercitium, dicens Deo: Hic adest, mi Deus, anima mendax ac decepatrix. Proferebam id cum ingenti affectu, & interno gemitu, quia mihi mea vilitas in eo statu adeò vivaciter repræsentabatur, ut revera mihi videretur non solum omnium esse expertus bonorum, verum etiam plena omnibus malis. Divina Majestas mihi respondit: Contingit tibi Anima, quod contingeret puero, qui transeundo profundū & rapacem fluvium, incumbens humeris cujuspiam gigantis, dum perveniret ad summam undarum ipsius profunditatem,

seque adverteret versari inter aquas impetuose ruentes, & eas jam attingeret, periculi timore percussus fieret exclamaret dicendo: Submergor, submergor; cum tamen certum esset, non periclitaturum ob vires gigantis, sed evasurum saluum ad ripam. Ità tibi accidit, quæ dum consideras id quod es ex tua natura, ac discrimina vitæ mortalis, te existimas versari in periculo, quanquam ab eo sis immunis: quandoquidem te ego sero in meis brachijs, in quibus es tam securo, ut non sis subitura periculum. Quapropter intermitte nunc ista, & veni mecum: amovebis illum cumulum terræ, de quo tibi sum locutus; & absque mora me duxit ad extremitatem maximi cumuli congesti è terra, dixitque mihi, ut eam terram inciperem auferre. Excusabam me, allegando meam debilitatem ac infirmitatem, quarum causâ mihi non suppetere vires pro tanto opere. Nihilominus esto bono animo, subjunxit Dominus, atque aufer terram in corbem (conspexi de repente unum juxta me) istum injectam. Interea vidi quosdam Angelos, qui canentes, & jucundissimum exhibentes vultum, atque accincti ad aliquid agendum,